

Ljubljanski
ZVON
Leposloven in znanstven list.

Štev. 10.

V Ljubljani, dné 1. vinotoka 1894.

Leto XIV.

Fata Morgana.

Ob skalnati steni slonim;
Nad mano v razpaljenem zraki
Veslajo lahkotni oblaki;
Sanjavo oziram se k njim.

Neplođen in pust je ta svet,
Kjer potnik samotni počivam,
In vender, lepó je, kar snivam,
Iz davnih, iz blaženih let! . . .

Kjer zemlji se bliža nebó,
Tam čuda kažó se neznana . . .
Pozdravljena, Fata Morgana —
Res, tebe mi gleda okó!

Kakove lepote povsod:
Karkoli sem gledal kdáj v mislih,
Karkoli mi bilo kdáj v čislih,
Vse zopet razgrinja se tod.

Visoko postavljen je hram —
Kdo ne bi lastniku zavidal!
Jaz sam sem ga ondu sezidal,
Okrasil z bogastvom ga sam!

Tam žijem, in rádot samó
Odmeva po jasnih prostorih,
Po sobah, vrtovih, po dvorih —
Lepó je življenje, lepó!

Prostoren grad zlati je moj —
Vi znanci, prijatelji zvesti,
Zdravstvujte na moji posesti,
Zdravstvujte, živite z menoj!

Kar vzorov gojili smo kdáj,
Vse kaže se tukaj v resnici . . .
Kaj vaši mi pričajo klici?
»Oh, to je naš zemeljski raj!«

In glejte še dalje ondót:
Krasná se prostira dežela,
Bogata so mesta in sela —
»Presrečen tu biva naš rod!«

Vse naša brezmejna posest . . .
Kakó bi srcé ne vzkipeló:
»Bog živi prosvete nam delo
V prid naših pokrajin in mest!« —

A zdajci . . . izginila spet
Prikazen nebeška je v zraki,
Zakrili so soluce oblaki . . .
Bil sèn le iz davnih je let! —

A. Funtek.

